

**Moskva ja kogu Venemaa patriarhi KIRILLUSE
Jõululäkitus ülemhingekarjastele, hingekarjastele, mungaelupidajatele
ja kõigile Vene Õigeusu Kiriku ustavatele lastele**

**Ülipühitsetud ülemhingekarjased, auväärt isad,
austatud mungad ja nunnad, kallid vennad ja õed!**

Kõigi Teie poole, kes elate erinevates riikides, linnades ja külates, kuid kes moodustate ühtse Vene Õigeusu Kiriku, pöördun sellel pühal ööl ja õnnitlen Teid kogu hingest selle maailma-päästva Kristuse Sündimise püha puhul. Tervitan Teid südamest, mu kallid, ja palvelikult soovin, et me kõik täitüksime vaimuliku rõõmuga osaledes üheskoos sellel suurel peol ning naudiksime seda usu püha kui Jumala pojad ja tütreid ja Kristuse sõbrad (Jh. 15, 15).

Vaadeldes täna Jumala lihakssaamise saladust, püüdkem mõista selle kaks tuhat aastat tagasi Petlemmas toimunud sündmuse mõtet ja mis suhe on sel meiega ja meie kaasaegsetega.

Püha apostel Paulus kirjutab: „Aga kui aeg täis sai, läkitas Jumal oma (Ainusündinud) Poja, kes sündis naisest, sündis Seaduse alla, lahti ostma seadusealuseid, et me saaksime pojaseisuse“ (Ga. 4. 4-5). Kuid mis eelnes sellele aja täis saamisele? Kogu inimkonna ajalugu kuni Kristuse Sündimiseni on sisuliselt Jumala otsimise ajalugu, kui parimad pead püüdsid mõista, kes ikkagi on selle üleloomuliku väe allikas, mille ligiolu nii või teisiti tajub iga inimene.

Püüdes leida tõde, on inimesed Jumala otsimise teel kaldunud kõikvõimalikesse eksitustesse. Kuid ei primitiivne hirm kohutavate loodusnähtuste ees, ei looduse stiihiate, iidolite ja vahel ka iseenda jumalikustamine, ega isegi need vähesed valgustushetked, mis külastasid paganlikke filosoofe, ei toonud inimesi tõelise Jumala juurde. Ja „kuna maailm Jumala tarkuses ei tundnud Jumalat ära oma tarkuse abil“ (1 Kor. 1, 21), siis Ta tahtis ise tulla siia maa peale inimeste juurde. Vaimusilmadega näeme suurt jumalakartuse saladust: Looja saab loodu sarnaseks, võtab enesele inimloomuse, kannatab alandust, sureb ristil ja tõuseb surnuist üles. Kõik see ületab inimliku arusaama ja on ime, mis avab inimestele Jumala ilmutuse täiuse Jumala enda kohta.

Kristus sündis – ja maailm leidis lootuse, Kristus sündis – ja armastus valitseb igavesti, Kristus sündis – ja taevas kummardus maani, Kristus sündis – ja Petlema täht näitab õiget teed Jumala poole, Kristus sündis – ja keegi ärgu uskugu kurjuse võitu, sest me oleme armu läbi päästetud usu kaudu – ja see ei ole meist enestest, vaid see on and Jumalalt (Ef. 2, 8).

Oodates ja nähes ette Messia tulekut, hüüab prohvet Jesajas: „Jumal on meiega!“ (Js. 8,10). Tema Jumalast inspireeritud sõnad on siiani kirjeldamatu rõõmu allikaks miljonitele kristlastele. Olles kord sündinud Petlemmas, sünnib Issand ka meie südames ja viibib meiega, kui hoiame ustavust Tema ja Tema asutatud Kirikule. Ta on meiega, kui teeme heategusid. Ta on meiega, kui aitame ligimesi. Ta on meiega, kui tunneme kaasa ja kaaskannatame. Ta on meiega, kui lepitame vaenujalal olijaid. Ta on meiega, kui anname andeks ja ei pea meeles kurja. Ta on meiega, kui palvetame ja võtame osa kiriklikest sakramentidest, ja eelkõige Tänamise sakramendist, Euharistia sakramendist.

Kristuse Sündimise püha räägib meile kõige olulisemast: me oleme kutsutud õppima Jumalat armastama ja teenima Teda, meie Päästjat, Teda, kes kinkis selle pääsemise kõigile rahvaile ja kõikideks aegadeks ning kes ka nüüd sirutab oma embavad käed igäühele meist. Omandades tõelist Jumala austamise- ja Tema ees vagaduses seismise harjumust, õpime seejuures ka oma ligimese teenimist, ilmutades usku, mis on tegev armastuse läbi (Ga.5, 6).

Ja lõpuks pole meil palju vaja teha – vastata Jumala armu päästvatele toimele oma sõnakuulekusega, oma usaldusega Issanda sõnade vastu, oma tahtmisega täita Tema käsusõnu. Kui me omandame selle suure tõe, siis muutub väga palju, ja mitte üksnes meis endis vaid ka meie ümber. Siis me suudame õigesti panna paika väärtuste prioriteedid, suudame rahulikult, tasadusega ja kindlalt käia ülalt ettenäidatud eluteed, tuues kiitust ja tänu Jumalale.

Aga selleks, et saavutada taolist vaimuseisundit, peame olema õigeusklikud inimesed mitte üksnes sotsioloogiliste küsitluste järgi vaid oma sügavaimate veendumuste ja eluviisi järgi, nagu olid tuliselt usklikud ja Jumalat armastavad meie vagad esivanemad. Nende seas on eriline koht Venemaa ristijal, pühal apostlisarnasel suurvürst Vladimiril. Tema 1000. surma-aastapäeva

tähistame sel aastal. Just tänu temale oleme kõrge kristliku kutsumuse kandjad ja üheskoos moodustame ajaloolise Venemaa õigeusu rahvaste ühtse pere. Nii oli, on ja jääb. Ja mitte mingid ajutised heitumused ja katsumused, mingid välised jõud ei suuda katki murda neid sajanditepikkusi Kiievi ristimisvete pärijate vaimulikke- ja kultuurisidemeid.

Nendel pühadel jõulupäevadel on meie kirikutäiuse ja minu isiklikud sügavad palved rahu eest Ukrainamaal. Sõltumata oma liikmete elukohast, poliitilistest vaadetest või eelistustest täidab Vene Õigeusu Kirik seda vastutusrikast missiooni, mille pani tema peale Kristus ise (Mt. 5, 9). Kirik tegi ja teeb kõik, mis võimalik, et lepitada inimesi ja aidata neil ületada vaenu tagajärgi.

Igasuguse vastuseisu, vihkamise ja lõhenemise põhjuseks on patt. Püha Justin (Popovići) sõnade järgi „teeb patt kõigi oma jõudude kaudu ühte: jätab inimese ilma jumalikkusest ja inimlikkusest“ (vaga Justin Popović, Filosoofilised sügavikud). Ja me näeme, millises pörgulikus seisundis on vahel inimene, kes on kaotanud talle Jumalast antud väärrikuse.

Kirik aga kuulutab Jumala nimel inimestele väsimatult suurt rõõmu (Lk. 2, 10) Päästja sündimisest, kutsub kõiki maapealseid uskuma ja muutuma paremaks. Kirik pakub ülendumise teed: Jumala otsimisest – Jumala tundmiseni, Jumala tundmisest – Jumala osaduseni, Jumala osadusest – Jumala sarnasuseni. Aleksandrias 4.sajandil elanud püha piiskop Athanasius Suur on vapustavate sõnadega väljendanud Päästja maailma sisse tulemise eesmärgi: „Jumal sai inimeseks, et inimene võiks saada jumalaks“. Mitte oma loomu poolest vaid Jumala armust. Aastasade pikkune Kiriku kogemus annab tunnistust: tõeline muutumine, jumalikustumine toimub Jumala armu mõjul inimese ja Jumala vabatahtlikus koostöös. Ja see saavutatakse tööd tehes ja Looja sõna kuulates, aga mitte mao kuratlikku kiusatust vastu võttes, nagu ta meie esivanematele pakkus maitsta hea ja kurja tundmise puust ja kohe saada Jumala sarnaseks (1Mo. 3, 5). Igaüks, kes elab usu järgi teab, et just ustavus Jumalale hoiab teda tagasi kurjadest tegudest ja mõtetest, et just usk innustab teda askeesile ja tööle Jumala auks ja ligimeste kasuks.

Õnnitledes Teid kõiki Kristuse Sündimise suure püha ja uue aasta puhul, soovin Teile kogu hingest head tervist, rahu, heaolu ja heldet abi ülevalt käimaks ilma komistamata meie Issanda ja Päästja järel.

„Aga kõige armu Jumal, kes meid on kutsunud oma igavese au sisse Kristuses Jeesuses, parandagu, kinnitagu, tehku vahvaks, rajagu teid tugevasti... . Sellelesamale olgu au ja vägi igavesti igaveseks ajaks. Aamen. (1Pe. 5, 10-11).

MOSKVA JA KOGU VENEMAA PATRIARH

Kristuse Sündimine
2014/2015.a.
Moskvas